

ROSES

LA PLATJA

La revista barcelonina *El Teatre Català*, en una de les cròniques de 1912 elogiava la iniciativa dels veritables teatres de la natura:

Amb la representació a la platja lluminosa de Roses, l'antiga colònia grega, de *Filoctetes*, *El cíclop* i *Prometeu*, obres immortals de la literatura hel·lènica, com l'any passat amb l'estrena de *Flors de cingle* del mestre Iglésias, en el bosc de can Tarrés, a La Garriga, l'art català entra francament a conrear el teatre a l'aire lliure, el nomenat Teatre de la Natura, perquè les produccions que s'executen tenen per fons i per marc l'esplendidesa dels panorames i dels llocs pintorescos, fent que'ls atractius naturals augmentin l'encís de la paraula inflamada del dramaturg.³⁶

El ressò d'aquesta triple funció a Roses va ser molt anunciada i comentada per la premsa de Barcelona. El 25 d'agost de 1912, vora la pedrera vella de Roses, es van aplegar més de quatre mil persones, la major part com a espectadors drets, perquè l'aforament amb cadires a la sorra només era per a vuit-centes persones. Al matí, el dramaturg i novel·lista Josep Pous i Pagès va fer una conferència preparatòria sobre la història de la tragèdia grega. Van ser organitzadors de l'es-

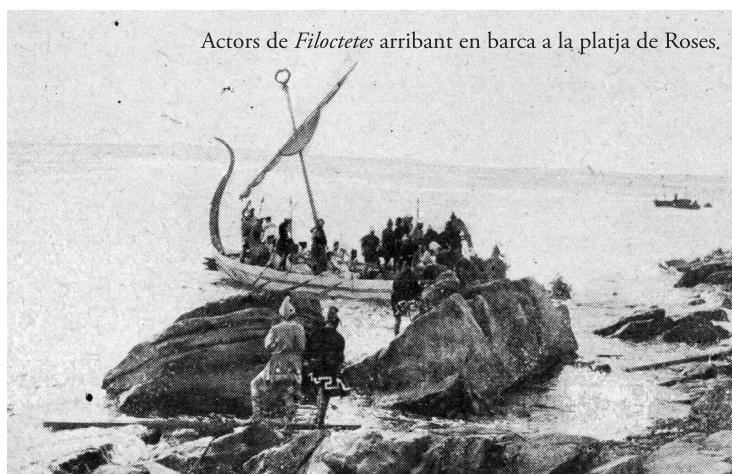
36. *El Teatre Català* (Barcelona), 24/08/1912.

pectacle teatral el mateix Pous, el diputat i empresari Carles Cusí, els rosincs August Pi i Sunyer i Pere Rahola i estiuejants relacionats amb el poble empordanès.

La novetat espectacular d'aquest Teatre de la Natura de Roses va ser l'arribada amb barca dels actors-personatges que havien d'intervenir en la primera obra, *Filoctetes* de Sòfocles, traduïda pels germans Corominas Prats.

Un toc de clarí anuncià l'arribada del vaixell que portava a Ulisses i els seus companys. La representació de *Filoctetes* anava a començar. Fou un moment d'emoció intensa, l'aparició d'aquella barca grega, arranjada amb gran cura i propietat, portant una trentena de tripulants: guerrers i mariners, ricament habillats els uns, mig nusos els altres; l'aire fent voleiar els mantells dels qui anaven drets en l'alta

Assistents a les representacions de teatre clàssic grec a la platja de Roses.

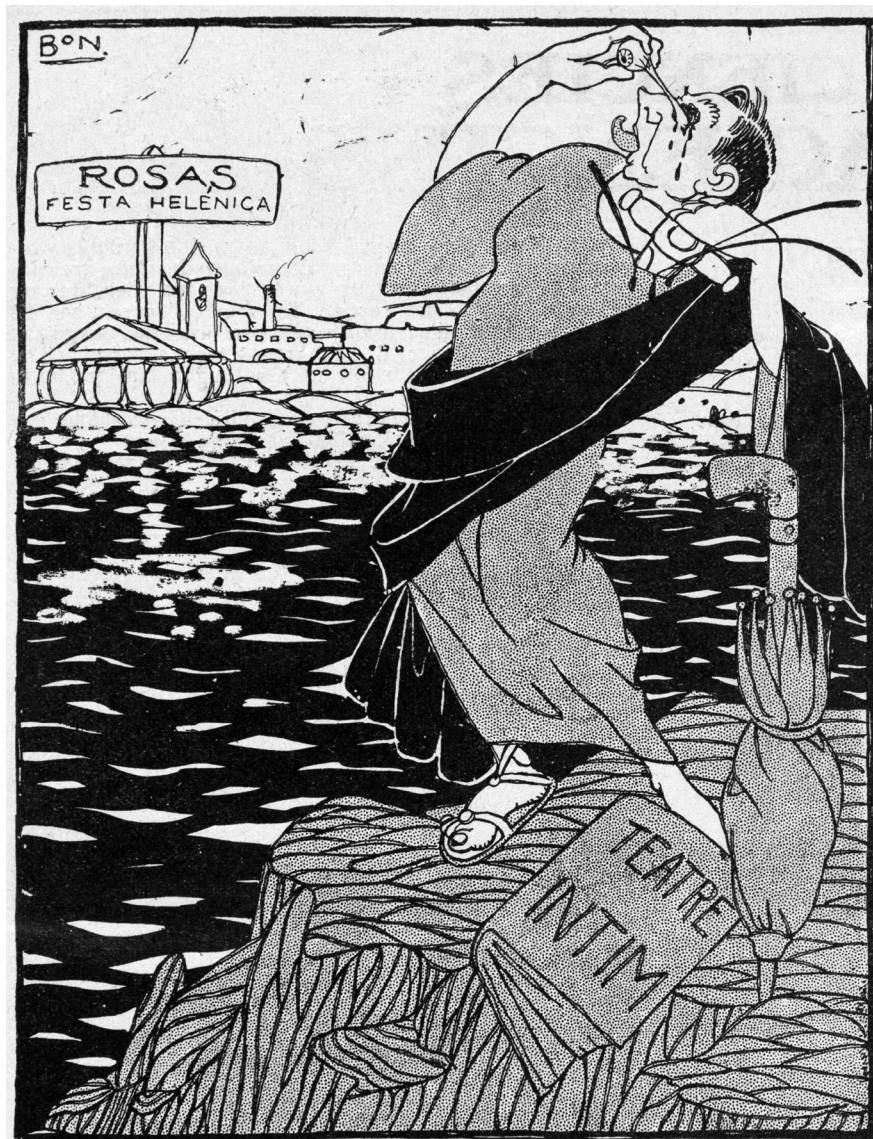

proa, lluint al sol els cascs de gran cimera, les cuiraces i les llances; altres mostrant la bruna pell colrada pel sol, portant airoso la clàssica gorra frígia. Les maniobres que's vegeren obligats a fer per poder desembarcar en aquell rocam sense estrellar-hi el vaixell que les ones escumejants feien brandar fortament, el soroll de l'aigua i el vent donaven tal impressió de que allò anava de veres, que, com per art d'encantament, ens trobàvem transportats en plena època homeriana, i tota aquella generació que ho contemplava embadalida esclatà en aplaudiments entusiàstics.³⁷

També va emocionar el públic la posada en escena de la segona obra, *Prometeu encadenat* d'Èsquil —traduïda en vers per Artur Masriera—, sobretot en el moment en què Prometeu és lligat a una immensa roca amb cadenes de ferro ben gruixudes. Els cops de mall de Vulcà als grillons en la pedra ressonaven entre el silenci dels espectadors i la solitud del paisatge. Finalment, *El ciclop* d'Eurípides —traduïda per J. Roca i Roca— va obtenir un èxit semblant als anteriors, però en aquest cas manifestat amb grans riallades per escenes que van resultar còmiques per la posada en escena de l'obra: «Un remat de moltons sortint de la cova del ciclop i pasturant per allí donava al quadro una nota pintoresca, com eren també d'un gran efecte alguns cranis de bèsties

37. *El Teatre Català* (Barcelona), 31/08/1912

«TRAGERIAS» DE LA VIDA

—¡Oh, Sòfocles!... ¡Oh, Grecia!... ¡Oh, déus olímpics!...
¡Impossíble esguardá aital competència!
¡Buido'm les conques e ab colteli m'occido!

que ornaven la bauma del gegant, residus dels menjars del seu habitants...». ³⁸

L'entusiasme dels espectadors es va traslladar als crítics teatrals, els quals van lloar amb escreix tota la vetllada teatral i acabaven líricament les seves impressions:

Va declinant la tarda, i en la bellesa del jorn morent, oint les veus dels comedians que dominen la piuladissa de les gavines i la remor eterna de les onades, sent el públic fruitir en el seu cor una commoció artística i serena, quelcom que sadolla d'una dolça espiritualitat l'ànima de la multitud. ³⁹

Novament, una producció del Teatre de la Natura era organitzada bàsicament per la colònia estiuenca amb la col·laboració d'alguns intel·lectuals i prohoms locals dins l'òrbita de la Lliga. La companyia que va portar a terme les tres representacions hel·lèniques era la Casa de Família de Barcelona, dirigida pels germans Domènec i Vicenç Corominas Prats, dramaturgs i traductors, entre d'altres professions. Domènec Corominas era un metge conegut del doctor fill de Roses, Agustí Pi i Sunyer, de qui va rebre l'encàrrec de la direcció de les vetllades hel·lèniques.

38. *El Teatre Català* (Barcelona), 31/08/1912.

39. «A la vora de la mar. La festa hel·lènica de Roses» *La Veu de Catalunya* (Barcelona), 27/08/1912.

